

Trzecie stwierdzenie *Hypochrysa elegans* (BURMEISTER, 1839) (Neuroptera: Chrysopidae) w Polsce

The third record of *Hypochrysa elegans* (BURMEISTER, 1839)

(Neuroptera: Chrysopidae) in Poland

Hypochrysa elegans, obok *Nothochrysa fulviceps* (STEPH.) i *N. capitata* (FABR.), jest jednym z trzech krajowych i europejskich gatunków z podrodziny Nothochrysinae, obejmującej efektownie ubarwione złotooki; u *H. elegans* na żółto-zielonej głowie i przedtułowiu występuje bardzo charakterystyczny deseń w formie trzech ciemnych linii. Przedstawiciele Nothochrysinae w Polsce należą do gatunków rzadkich, jednak *H. elegans* jest łowiony wyjątkowo sporadycznie i należy w ogóle do najrzadszych krajowych sieciarek.

W wyniku dziennych odłowów owadów, przeprowadzonych przez studentów i opiekunów Koła Naukowego Biologów Uniwersytetu Opolskiego w Górach Opawskich w województwie opolskim, złowiono jednego osobnika *H. elegans*. Okaz dowodowy znajduje się w zbiorze pierwszego autora w Katedrze Biosystematyki Uniwersytetu Opolskiego.

Sudety Wschodnie: Pokrzywna [UTM XR77], wschodnie zbocze Zamkowej Góry, 350–400 m n.p.m., 17 V 2007, 1♀, leg. A. Korek.

Okaz *H. elegans* z Gór Opawskich jest dopiero drugim złowionym współcześnie na terenie Polski. Wcześniej również jedną samicę odłowiono w Zwierzyniu koło Leska w Bieszczadach (DOBOSZ R. 2000. *Monogr. bieszcz.* 7: 245-253). Jedyna wzmianka historyczna o tym gatunku (jako *Chrysopa Nobilis* HEYD. [sic!]) z ziem polskich pochodzi z drugiej połowy XIX wieku spod Krakowa („Kraków aż do Bielan i Krzeszowic”) (NOWICKI M. S. 1864. Przyczynek do owadniczej fauny Galicji. Kraków: 87 ss.). W krajowych kolekcjach muzealnych nie odnaleziono ewentualnych materiałów z tego stanowiska, podobnie jak innych wiarygodnie metrykowanych okazów z obszaru Polski (DOBOSZ R., ibidem).

Z wyjątkiem informacji fenologicznych właściwie brak danych ekologicznych dla *H. elegans* z Polski. Według różnych autorów (np. WACHMANN E., SAURE CH. 1997. *Netzflügler, Schlamm- und Kamelhalsfliegen. Beobachtung, Lebensweise.* Augsburg: 159 pp.) gatunek jest związany rozwojowo głównie z bukiem i grabem, występuje na wilgotnych i ciepłych stanowiskach, a *imagines* mają jedno rozciągnięte w czasie pokolenie (V–IX). W Górach Opawskich istnieją dogodne środowiska dla bytowania *H. elegans*. Zbiorowiska buczyn i grądów są tutaj rozpowszechnione i rozwijają się na naturalnych siedliskach. Oba krajowe okazy samic złowiono w drugiej połowie maja, zatem na początku okresu pojawu, z kolei w Małopolsce (NOWICKI M. S., ibidem) gatunek miał być obserwowany w lipcu i wrześniu.

H. elegans jest gatunkiem policentrycznym, rozsiedlonym od wschodniej Francji i wysp duńskich, przez Europę Środkową i Południową, po Turcję i północny Iran (ASPÖCK H., ASPÖCK U., HÖLZEL H. 1980. *Die Neuropteren Europas.* Krefeld, Bd. II: 355 pp.). W Polsce jest to prawdopodobnie gatunek nieprzechodni z północną granicą zasięgu.

Tomasz BLAIK, Alicja KOREK, Opole

